

Košljun, 2011.

I ove godine smo organizirali Susret članova zbora „Fra Ivo Peran“ župe sv. Nikole Tavelića, Rijeka. Susret se već tradicionalno odražao na Košljunu od 2. – 4. rujna, 2011. Voditelj je bio fra Diego Deklić. Susretu je prisustvovalo tridesetak sudionika, od toga nekoliko djece različite dobi. U nedjelju nam se pridružila jedna četveročlana obitelj.

Kao i do sada nastojali smo da susret bude rekreativno-duhovnog karaktera. Imali smo priliku već u petak uvečer zajednički sudjelovati na zajedničkom klanjanju, što je bio i uvod u duhovni dio susreta. Ujutro u subotu imali smo u predivnom ambijentu Košljunske šumice zajedničku molitvu Jutarnje iz malih časoslova. Nakon toga je fra Diego održao prvo predavanje u kojemu nas je svih pozvao da Boga i njegova čudesa tražimo u svakodnevici... U popodnevnom predavanju fra Diego je govorio o temeljima zdrave kršćanske duhovnosti ... Kroz to razmišljanje mogli smo skupa sa predavačem, kako je lijepo rekao, „prošetati“: „...kroz Marijin život da bismo u njemu prepoznali elemente zdrave kršćanske duhovnosti.“

Predvečer istoga dana imali smo zajedničku sv. misu a poslije mise smo u procesiji, po našem starom običaju, išli na Košljunsko groblje te se pomolili fra Ivi i za fra Ivu; pomolili se i sjetili našega dugogodišnjega učitelja duhovne glazbe, radosnog brata svih ljudi..., a eto danas, na naš ponos i radost, sluge Božjega...; naravno, molitve smo uputili i ostalim pokojnim fratrima... Uvečer je bila i zajednička krunica po Košljunu... Sutradan smo sudjelovali na zajedničkoj nedjeljnoj misi... Bilo je vremena za druženje, za razgovor, za šetnju, ali i za kupanje jer nas je pratilo, Bogu hvala, i osobito na radost najmlađih, a i starijima nije bilo mrsko - lijepo vrijeme... Sve u svemu, Bogu hvala za lijep i radostan susret.

Jutarnje predavanje, 3.9.2011. u 9 sati

Nakon jutarnje molitve u lijepom mirnom i tihom ambijentu Košljunske šume, fra Diego se osvrnuo na tekst psalma koji nas upućuje da ljepote prirode govore o divnom Božjem imenu. Između ostaloga je rekao:

... sv. Franjo je bio čovjek koji nije komplicirao previše, nego je otvorio svoje oči, otvarao svoje uši da gleda i prepoznaje Boga. Možda danas, u kršćanstvu

današnjice imamo pomalo, ja bih rekao, poplavu različitih težnji prema Bogu; rekao bih pomalo prividno; ljudi teže za nekakvim ukazanjima, da nešto vide, da nešto čuju, da imaju neku objavu, da trče na neka mjesta gdje se nešto čudesno događa.

Zapravo, ja mislim da nam Bog zapravo želi reći: prepoznaj čudo u običnosti; prepoznaj čudo u onome gdje ti jesi jer tu je potrebno prepoznati Boga; jer sv. Augustin je rekao: „Bože tražio sam te izvan sebe i nisam te našao. Našao sam te tek onda kada sam se vratio k sebi“. Dakle, Bog nas čeka u nama, u našem životu..., i često ljudi putuju na različita mjesta, putuju u sv. Zemlju; nemam ništa protiv hodočašća, ona mogu biti izvrstan poticaj da se čovjek možda malo i duhovno probudi, ali zapravo smisao svega toga... i odlaska na duhovne obnove i na duhovne vježbe i hodočašća ima za smisao da prepoznamo Boga tamo gdje nas Bog postavlja; da ne moramo Boga tražiti negdje i onda ga tamo nađemo i onda se moramo vratiti bez Boga i onda čeznemo kad ćemo opet ići tamo, bez obzira kako se to mjesto zvalo; nego ima za smisao da ga nađemo u svojoj svakodnevnici. Jedna velika žena Crkve, sv. Terezija Avilska koja je obnovila Karmelski red, bila je jedna stvarno snažna žena; to je jedna od prvih

žena u povijesti Crkve koja nije reformirala samo žene... nego je reformirala i muški ogranak; dakle, žena koja je reformirala muškarce, dakle morala je biti stvarno jedna jaka ličnost.

Ona je svojim sestrama, koje su npr. radile u kuhinji, rekla: sestre nemojte biti žalosne što ne možete biti više u kapelici, u crkvi; ako ste određene da budete u kuhinji, za vas je Bog među loncima. Drugim riječima, zapravo je rekla jednu veliku mudrost: Bog je tamo gdje ti moraš biti, gdje ti jesi, gdje je tvoja dužnost, gdje je tvoj posao; a možda ja to nama najteže prihvatiti, ili prepoznati. Lakše ćemo Boga naći u Jeruzalemu, ili u Lurdu (Lourdesu) ili Međugorju, ali tamo, gdje nas je stavio u neku našu, možda i tešku situaciju, u obitelj i na posao, nekako ćemo malo izmigoljiti iz te situacije. Tajna je baš vratiti se tamo. Naravno, zato nam pomažu i ovakvi susreti ili izleti ili hodočašća ili duhovne obnove – da nas vrata nama samima. I zato je dobro da nemamo nekakav preopterećujući program, više ovako, onako opuštanje ali uz male duhovne poticaje, male duhovne zalogaje koji imaju samo za cilj da mi slušamo, evo, ovu prirodu, čujemo ptice, da gledamo oko sebe, da uživamo u ovome što nam je Bog dao, jer mnogi npr. negdje u New Yorku ili Londonu možda bi poželjeli doći,

ali ne mogu; možda su puno bogatiji od svih nas ali trče s odjelima i kravatama s aktovkama sada onim ulicama a evo mi možemo biti tako bogati da imamo sve ovo i da možemo uživati barem dva tri dana u ovom miru i tišini u ovoj

blagodati koju mnogi nemaju. Evo, baš možemo prepoznati: „Gospodine Bože naš, divno li je ime tvoje po svoj zemlji.“ Drugim riječima, taj redak je bio na početku psalma i na kraju. Znači, divan si Bože na svoj zemlji.

Ali, da bismo to mogli reći, da bismo to mogli iskreno moliti, onda je važno zastati, gledati oko sebe i prepoznavati tog Boga koji je divan na svoj zemlji, koji je divan u svim stvorenjima svojim. Sveti Franjo je tu stvarno jedan izuzetan primjer jer je znao Boga prepoznavati baš u njegovim stvorenjima.

Kaže se da je sv. Franjo zaštitnik ekologije... itd. Nema Franjo baš previše veze sa ekološkim pokretom; on nije prirodi pristupao u smislu da treba očuvati prirodu; tada to nije bila ni svijest ni potreba jer čovjek nije tako uništavao prirodu kao danas. Franjo je pristupao prirodi kao prema jednom ogledalu u kojem je prepoznao Boga.

I u životinjama i u biljkama i u suncu i u mjesecu i u zvijezdama... znao je čitati tko stoji iza toga. Kaže se Knjizi mudrosti: „Po naravi je glup svaki čovjek koji iz umjetničkog djela ne može prepoznati umjetnika.“ Zapravo je to tragedija da današnji čovjek koji misli da je jako pametan, a ne zna čitati umjetničko djelo.

Npr. kad mi dođemo pred „Posljednji sud“, svi znaju da je to Michelangelovo djelo ili kad dođemo pred „Pietà“ u „Sv. Petru“, nećemo samo reći ovo je Majka Božja sa Isusom, nego, reći ćemo ovo je djelo velikoga Michelangela. A tako je i kad dođemo pred Božja djela, trebali bismo isto znati čitati potpis Velikog umjetnika, da iza toga ne stoji samo nekakav slučajni „Big Beng“ („Veliki prasak“), ili što god da bilo, ali tko je potaknuo da baš tako bude. Pa i ako uzmemo svoje vlastito tijelo koje funkcionira kao najsavršenija tvornica; sve ima svoj smisao, sve ima baš mjesto na kojem treba biti; savršen omjer ovoga i onoga, dakle, a mi se trudimo da to poremetimo; kaže se da se čovjek pola života trudi da izgubi zdravlje a onda pola da ga vrati. Dakle, na početku živimo nezdravo i činimo sve da pogoršamo tu ravnotežu u nama samima, a onda drugi dio života se trudimo opet to vratiti. Ali ako pogledamo sami sebe i svoje tijelo vidjeti ćemo da je sve savršeno zamišljeno. Nije moguće da je sve to

produkt nekog slučaja. Dakle, važno je da uvijek znamo čitati potpis umjetnika, potpis autora. I zato ne treba sad nešto puno pričati nego baš, eto, uživati, gledati, bez velikog opterećenja. Baš papa Benedikt, koji je ovo ljeto i sam bio na odmoru... (Hvala Bogu, ja kažem, kad nas fratre pitaju gdje vi idete na godišnji odmor, ja kažem: onaj koji radi ima pravo godišnji odmor, a ako ništa ne radimo ne bismo imali pravo na godišnji odmor;

ali doduše, nažalost puno ljudi koji stvarno teško rade nemaju mogućnost za godišnji odmor), ali i Papa na ovogodišnjem odmoru kaže da baš u samostanima u kojima kroz ljetne mjesecе mnogi žele doći na različita mjesta, gdje su samostani...različitih zajednica, da se može prepoznati baš ta ljepota; pa kaže: „...u svakom povijesnom razdoblju, muškarci i žene koji su posvetili svoj život Bogu, ustanovljivali su svoje zajednice na posebno lijepim mjestima: u planinama, na brdima, u planinskim dolinama, na obali jezera ili na moru ili čak na malim otocima“, evo, Košljun. Ta mjesta ujedinjuju dva elementa koja su vrlo važna za kontemplativni život, za život s Bogom. Prvo, ljepotu stvorenog svijeta koji upućuje na Stvoriteljevu ljepotu, te tišinu, koju jamči udaljenost od gradova i velikih prometnih tokova; tišina koja je ambijentalni uvjet da pomaže

slušanju Boga. Dakle, to imamo mi sad. Imamo ljepotu stvorenog svijeta i imamo tišinu. Evo, pa iskoristimo to!

Priredio: M.B.